

Sæljagt

Så vovede vi det ene øje, Laila, Gerd, Birgit P og jeg. Vi mødtes til ishavsgryde, som mange havde advaret os imod, så billeder og mindedes den fantastiske tur vi havde til Norge på sæljagt.

Det hele begyndte som en tilfældighed. Jeg surfede rundt på nettet, var forbi NJFF's hjemmeside og tjekkede så lige, om der var nogle interessante kurser. Der var ikke nogen for piger, så jeg søgte videre og kom pludselig til et kursus i sæljagt. Straks var jeg fyr og flamme, sendte en mail af sted til Endre, som var fylkessekretær i Trøndelag, og han meldte kort tid efter tilbage, at det kursus der var i marts var for piger, der var ledige pladser, og jeg var velkommen.

At tage helt til Norge alene, var jo ikke så hyggeligt som at tage af sted med en af Tøserne, så jeg spurgte, om der kunne blive 2 pladser til 2 danske piger, og jo, 2 var også velkommen. Birgit P var straks med på ideen, og da vi fortalte det til Gerd og Laila, kunne de altså også godt tænke sig at komme med, og efter en e-mail til Norge var sagen klar. Vi måtte gerne komme 4 danske jægerpiger. Flybilletterne blev bestilt, så snart vi havde hørt, at kurset var fyldt, og så var det bare at gå og glæde sig i frygtelig lang tid.

Endelig kom dagen, hvor vi satte os ind i flyveren til Trondhjem. Vi havde aftalt med Endre, at Ronny, som var friluftskoordinator i NJFF ville hente os i lufthavnen, og sørge for at køre os de ca. 150 km til hytten, hvor kurset skulle foregå. Han kørte os først hen til Endre, hvor vi fik sandwich til frokost, og derefter tog vi på elgsafari med Endre's hund. Det lykkedes faktisk Birgit og Gerd at få øje på en elg, mens vi andre traskede opad i dyb sne. Vi så hvordan elghunden arbejdede, men den fik ikke kontakt med elgen, så den kunne stille den.

Så var det tid til at handle mad varer ind til morgenmad og frokost, som vi selv skulle sørge for, og på sædvanlig dansk vis, fyldte vi en hel indkøbsvogn med alt muligt, som vi måske kunne få brug for. Senere så vi hvordan de norske piger kunne nøjes med en lille pose med grød, som bare skulle overhældes med kogende vand og et par enkelte andre ting.

Da vi ankom til hytten, var vi lige ved at fortryde, at vi havde handlet så vildt ind, og at vi ikke havde pakket det godt ned i poser, for vejen var skyllet væk lidt før hytten, så vi måtte slæbe alt ca. 200 m i blæst og slud. Gerd krydsede det rivende vandløb med en stor banankasse med de fleste af madvarerne på elegant vis, og turen var reddet.

Den første aften mødte vi alle hjælperne, og vi hørte om sælerne, og så billeder fra sælfangst på Grønland. Til aftensmad fik vi serveret fåresuppe med utrolig mange fårekødboller og fårekød i tern, og hertil den traditionelle ingefærøl, som intet havde med øl at gøre. Det smagte fantastisk godt, og til dessert var der lagkage med et sælbillede på toppen. Jo, der blev kræset for os. I der hele taget var det en helt fantastisk imødekommenhed vi mødte fra alle, ikke mindst NJFF Trøndelag. Vi har kun stor ros til instruktører og hjælpere.

Der var kun 2 nordmænd tilmeldt kurset, et par super søde jægerpiger, Oddrun og Monica, som blev indkvarteret i værelset på 1 sal, mens vi andre delte 2 værelser nede. Vi trak lod om fordelingen i bådene til næste morgen, og det blev fordelt, så der var 2 danske og 1 norsk pige i hver båd. Vi var trætte efter den lange rejse, og efter et glas rødvin faldt vi hurtigt i søvn.

Jeg vågnede allerede kl. 5, og besluttede at gå ind i stuen for at læse lidt, men Birgit sad der allerede, og mens det blev lysere og lysere, blev vi mere og mere forundrede over den fantastiske udsigt, der var fra hytten. Da solen kom op, blev de sneklædte bjergtoppe på den anden side af fjorden farvet i lyserøde og lilla farver. Hytten lå helt ned til vandet, og for enden af bådebroen lå jollerne, som vi skulle ud i, regnede vi med.

Det var næsten vindstille, og helt utroligt smukt. Der blev taget mange billeder, også efter at de andre var kommet op, og så gik vi ellers i gang med det store morgenbord og madpakkesmøring.

Vi havde aftalt, at vi ville op kl. 7, så vi havde god tid, og de norske piger havde rystet på hovedet, for hvad skulle vi dog lave lige til kl. 9.00, men det fandt de ud af, da de så det veludstyrede morgenbord, og vi forstod så også hvorfor de først ville op kl. 8.30 ;-)
Det var nogle spændte jægerpiger, der kravlede ned i jollerne sammen med Svend, Arnt og Bjørn. Kalle, som var dykker og havde hele udstyret med, hvis en skudt sæl dykkede ned, havde Ronny med som jæger, og vi var glade for at han skulle ud alene, for han tog billeder af os hele tiden, og jer som kender Laila ved, at det ikke lige er hendes kop te at blive fotograferet. Bådene delte sig, og den båd jeg var i sammen med Gerd og Monica tog den sydlige kyst. Hele tiden spottede vi efter sæler, og tog billeder af den fantastiske natur.

Pludselig var der en sæl som sprang i vandet. Hurtigt blev båden vendt og sejlet ind bag en lille ø, hvor Monica uset kunne kravle op, og se om sælen kom på skudhold. Gerd og jeg sad spændte og ventede på at høre skuddet, og så snart skuddet var løsnet, kom Bjørn løbende tilbage til båden, og sejlede ud til skudstedet for at se, om det var blod eller andre tegn efter at sælen var truffet, men desværre var der ikke noget at se, så Monica blev samlet op igen, og vi sejlede videre. Resten af formiddagen så vi ikke flere sæler, og omkring kl. 12 lagde vi til ved en ø, hvor der var en fin bålplads, der var bare ikke noget tørt brænde, så vi samlede kviste og drivtømmer, og Monica havde selvfølgelig en optændingstablet, så det skulle jo nok gå. I ca. 1 time lavede vi bål, men det var først da Gerd begyndte at vifte med sin siddepude, at der kom rigtig gang i det. Vi hørte hele tiden, at den anden båd havde set sæler og at Birgit, Laila og Oddrun var på jagt, og vi var nok en lille smule misundelige, da vi efter 1 time begyndte på madpakkerne, selv om de ikke var kommet.

Da de endelig kom, fortalte de om, hvordan de var blevet sat på land på små øer, og havde kravlet op ad stejle skrænter. Laila havde siddet på en lille bitte ø og leget havfrue, og Birgit havde ligget på en lille klippeafsats højt oppe uden nogen ide om, hvordan de egentlig skulle kunne afgive et skud, hvis sælen pludselig var der, men de havde været på jagt hele tiden, og vi havde brugt 1½ time på at lave bål.

Efter frokost sejlede vi tilbage ad den samme vej og så ingen sæler, og vi var tilbage i hytten længe før den anden båd, så vi følte os en smule snydt. Ja, man skal ikke være misundelig, meeeeeeene.

Vi måtte nøjes med de spændende beretninger, og ishavsgryde blev det heller ikke til, da ingen havde skudt sæl. I stedet fremtryllede Svend en super dejlig elgsteg, som var langtidsstegt, nemlig i 12 timer ved 100°C, og derefter havde den ligget i saltlage i 3 timer. Denne kolde steg blev serveret med grøntsager, svampesovs og tyttebærsyltetøj, det virkede meget norsk og smagte vidunderligt.

Næste morgen var vi alle helt klar da instruktørerne kom. Birgit havde dagen før haft en sæl på skudhold, men hun kunne ikke forstå norsk, sagde hun, så selv om både Laila og Svend råbte af deres lungers fulde kraft SKYD!, så vinkede hun bare tilbage, da sælen var der hvor hun havde fået at vide, at hun ikke måtte skyde, da hun var blevet sat af. De andre havde bare flyttet sig, så det var lidt ærgerligt, men nu skulle der altså skydes sæl. Hurtigt ned i jollerne og af sted.

Det var en hundekold morgen, og at vi sejlede i modvind, gjorde det jo ikke bedre. Efter 1½ times sejlads uden at have set en eneste sæl spurgte Monica, om vi ikke kunne blive sat i land for at tisse. Vi blev enige om, at vi ville tage riflerne med, for så kunne vi måske lige sidde og få varmen i solen langs kysten på en af øerne, og hvis vi så var superheldige, kom der måske en sæl forbi. Vi fordelte os med ca. 75 meter mellem hver og lod solen bage lidt.

Pludselig så jeg noget langt ude i vandt, nok 250 m fra den ø vi sad på. Kikkerten lå i jollen så op med riflen. Var det en flaske eller var det et sælhoved set fra siden? Det forsvandt og kom op igen, og efter nogle minutter var jeg sikker. Det var en sæl. Jeg forsøgte at få kontakt med Bjørn, så han ikke lige pludselig kom sejlen og samlede os op, men det lykkedes ikke. Da jeg egentlig ikke havde troet på at vi kunne være så heldige, at en sæl kom forbi, havde jeg sat mig, så jeg bare havde støtte med den ene arm på et væltet træ, og jeg prøvede at finde et bedre sted uden held, nå det ville jo også være usandsynligt at sælen ville svømme 200 meter lige hen til mig, når der var så meget andet vand, den kunne svømme i.

Næste gang sælen kom op, havde den også flyttet sig noget mod højre, men så pludselig var den igen lige ud for mig og så igen til højre. Da jeg så så 2 sælhoveder på samme tid, råbte og piftede jeg efter Bjørn, for nu ville jeg altså ikke ha' at han ville ud og sejle. Endelig hørte han det, kom hen til mig og gik tilbage til Monica for at fortælle om sælerne. Gerd havde selvfølgelig også set dem, og vi signalerede begejstret til hinanden, og håbede at sælerne blev lidt mere nysgerrige og kom ind mod vores ø. Det så faktisk ud til at de kom nærmere, men så var der lige en båd med lystfiskere forbi vores ø, og så var de igen ude på omkring 250 m.

På et tidspunkt så jeg 4 sæler, og den ene svømmede væk fra øerne, og ud i mere åben fjord. Så tænkte jeg, at noget måtte gøres. Jeg havde lagt mærke til at sælerne var temmelig nysgerrige, de kom f.eks. alle op og kikkede, da lystfiskerne sejlede forbi. Jeg forsøgte at kaste en sten ud i vandet, og håbede at lydølgerne kunne få den ene sæl til at komme nærmere. Den kom straks op og kikkede, og næste gang var den virkelig nærmere på, men det gik meget langsomt. Så prøvede jeg at sparke lidt i stenene jeg sad i, for jeg ville jo ikke gøre den bange, bare nysgerrig ;-).

Jeg havde set at Gerd havde drejet sig lidt væk fra mig, og nu pegede på en anden sæl, så det blev ingen konkurrence i hvem der først fik trykket af. Det var rart.

Sælen kom tættere og tættere på, adrenalinen pumpede, og til sidste sagde jeg til mig selv, at hvis den næste gang igen var tættere på, så skød jeg. Jeg syntes, jeg sad OK med støtte på træet og mit ene knæ, men da skuddet gik, var jeg temmelig sikker på, at skuddet var gået over. Gerd derimod var helt sikker. "Du fik den", råbte hun og vinkede, den flyder der med bugen i vejret. Meget hurtigt blev motoren på jollen startet, og Bjørn søgte rundt i vandet efter skudtegn. Han kom ind til land og ville have en riffel

med, for sælen måtte være anskudt, da den hele tiden dykkede ned og hurtigt kom op igen. Først troede jeg bare han ville låne min riffel, men blev så klar over, at han ville ha mig ud i båden for at skyde sælen.

I baggrunden ses de 2 både, der er ved at hive sælen op.

På billedet herunder ses klippeskæret på afstand efter vandstanden var faldet yderligere 20-30 cm.

Jeg ved ikke om nogen kan forestille sig, hvordan det er at ligge i stævnen på en lille jolle i oprørt vand, og forsøge at få hold på et lille sælhoved, som også vugger op og ned i de få sekunder, det er oppe, og man ved jo aldrig lige hvor det kommer op. Temmelig frustrerende. Bjørn blev ved med at sige, at den var anskudt, så til sidst tænkte jeg, at jeg i det mindste måtte forsøge og lod et skud gå. Det gik igen over sælen, som dykkede ned, men dog kom op lidt derfra.

Nu var de 2 andre både kommet hen til vores øer og Birgit, Laila, Oddrun og Ronny blev placeret rundt omkring på strategiske steder, så en af dem måske kunne få skudt sælen, hvis den slap af sted. Jeg fik besked på at kravle over på 1m² tør klippe sammen med Arnt. Han var hurtigt ude af båden, og tog min riffel, mens jeg noget mere forsigtigt fik placeret den ene gummistøvle i en lille revne i klippen oven på en masse glat og slimet tang. Hvis jeg ikke havde været så tændt, havde ingen fået mig til at forlade den sikre båd og sætte mig over på det lille stykke klippe, oven i købet uden redningsvest. Vandet slikkede op omkring os, og da Arnt sagde, at jeg jo nok skulle lægge mig ned, gjorde jeg det, selv om jeg regnede med at det var umuligt at undgå at skride ned i vandet på den slimede tang.

Jeg forsøgte at finde sælen i kikkerten, men da jeg havde lagt mig på det øverste og eneste tørre sted, pegede riffelløben nedad, og jeg måtte, noget mod min vilje, møve mig baglæns ned i vandet med støvlerne, for at få riflen nogenlunde vandret. Huen kom af og blev foldet sammen under venstre hånd, som jeg knyttede og lagde riflen oven på. Så var det bare at håbe at sælen ville komme tættere på, og det viste sig, at det var en meget dum og uerfaren sæl på 10 måneder, for da Arnt stille fløjtede, kom den tættere og tættere på, og til sidst mente jeg at kunne afgive et forsvarligt skud.

Denne gang var der ingen tvivl, sælen var ramt, og vandet omkring den blev farvet rødt, men inden bådene var nået hen til sælen, var den alligevel dykket ned. Så fulgte nogle spændende minutter, hvor jeg fik taget et par billeder af Bjørn og Svends forsøg på at få en krog i sælen. Den kom hele tiden op bag bådene og ned igen, inden de kunne nå den, men endelig fik de den ombord, og da var det vist jeg råbte højt JUHUUUUU!

For søren, hvor var det en spændende oplevelse. Sælen blev flået på frokoststøen, og hjemme ved hytten tog Bjørn alt spækket af for mig og saltede skindet. Det er nu afleveret til konservatoren, og fileterne er lavet til ishavsgryde, som blev spist med største

velbehag.

Vi 4 Tøser vil altid mindes den utrolige norske gæstfrihed, den fantastiske natur, den spændende jagt og alle de ualmindeligt søde nordmænd, vi lærte at kende i marts 2009, og det er helt sikkert, at vi alle 4 tager til Norge igen på sæljagt hvis tilbuddet kommer.
Laila, Gerd, Birgit og Lene